

Brødre for evigt

LaNae H. Poulter

(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Zimbabwe.

»Jeg elsker Herrens tempel. Der skal jeg hen en dag,«* sang Ryan.

»Jeg skal derhen *i dag!*« sagde Ryans storebror Roy.

Mor lagde noget tøj sammen og anbragte det i en rejsetaske. »Vi starter i dag, men det kommer til at tage os to dage at komme til templet i Sydafrika,« sagde hun.

Ryan og hans familie havde ventet længe på at kunne komme i templet. Og nu var det endelig tid! De skulle være væk i en hel uge.

»Mor, fortæl os om Tawananyasha igen,« sagde Roy.

Mor smilede til drengene. »Tawananyasha er jeres storebror. Han døde, da han kun var et år gammel. Men han er stadig jeres bror, ligesom Tafadzwa og Tatenda. Far og jeg elsker alle vores fem sønner.«

Ryan smilede, mens han tænkte på Tawananyasha. Det føltes godt at vide, at deres forældre elskede dem alle.

»Det er derfor, vi skal til templet,« sagde mor. »For at blive besejlet som familie for evigt!« Hun lynede rejsetasken. »Hent jeres ting. Det er tempeltid!«

Roy hjalp Ryan med at bære deres rejsetaske udenfor. Far sluttede sig til dem, han bar på en kasse med mad, som mor havde pakket til rejsen. Tafadzwa og Tatenda bar også deres tasker. Snart begyndte hele familien at gå hen mod kirken. Derhenne ventede en bus, som skulle køre dem til templet.

Ryan klatrede op i bussen og satte sig ved siden af Roy. Tre andre familier fra deres menighed læssede også deres ting ind i bussen. Da alle havde indtaget deres pladser, begav bussen sig ud på den lange køretur til templet.

Ryan og Roy kiggede ud ad vinduet. Det var regntid, så alt så grønt og smukt ud. De passerede marker og boder langs vejkanterne, hvor folk solgte tomater, bananer og kartofler. De så endda nogle aber på vejen. Ryan spekulerede på, hvilke andre dyr der mon skjulte sig i det høje græs og i træerne.

Snart blev dag til nat, og bussen kørte videre. Det var en lang tur, men Ryan og Roy klagede ikke. Ryan faldt i søvn, mens han tænkte: *Det er tempeltid!*

Da de nåede byen, kiggede alle i bussen ud ad vinduerne. Hvem ville få øje på templet først?

»Der er det!« sagde Roy.

Endelig blev det tid til at gå ind i templet.

»Det er tempeltid!« hviskede Roy til Ryan, da de gik indenfor. De skiftede til hvidt tøj. Så sad drengene i et venteværelse sammen med de andre børn i et stykke tid.

Snart førte en venlig tempelmedarbejder børnene hen til deres forældre. De gik ind i et værelse, hvor der stod et blødt bord i midten, som folk kunne knæle ved. Det kaldes et alter.

»Velkommen til besejlingsværelset,« sagde tempelmedarbejderen, der stod oppe foran. »I dag vil jeg bruge præstedømmet til at besejle hver familie for evigt.«

Ryan og Roy så til, mens de tre andre familier blev besejlet. Så blev det deres tur.

Ryan og hans brødre knælede rundt om alteret sammen med deres forældre. Besejleren bad en af deres venner om at repræsentere Tawananyasha. Roy kiggede på mor og far, da han lagde sine hænder over deres. Han så tårer trille ned ad mors kinder, men hun smilede stort.

Da besejlingen var ovre, gav Ryan mor et knus. »I ligner engle,« hviskede hun til sine sønner.

»Det føles, som om en engel er hos os,« hviskede Roy tilbage. »Jeg har en særlig følelse i mit hjerte.«

»Det har jeg også,« sagde Ryan. Det føltes fantastisk at være i templet sammen med sin evige familie. ●

ILLUSTRATION: RACHEL HOFFMAN-BAYLES

* Børnenes sangbog, s. 99.

På grund af præstedømmet, kan vi være sammen med vores familie for evigt.